

(Фонд стратешке културе, 13.5.2010)

Процес против бившег председника Републике Српске Радована Караџића у Међународном трибуналу за бившу Југославију (МТБЈ) почео је у новембру 2009. године уз велику помпу у медијима. Међутим, новинари су убрзо изгубили интересовање за тај процес, и то није случајно. За пола године, колико је протекло од отварања процеса пред судом, појавила су се свега... шесторица сведока. Шта је успело да докаже тужилаштво?

Два прва сведока (Ахмет Зулић и Сулејман Кричало) показали су се као професионални сведоци МТБЈ, који су пребегавали са једног на други процес (они су сведочили и у процесу Слободану Милошевићу и М.Крајишнику). Ти су сведоци покушали да се прикажу као мирни грађани, који су били изложени нападима и пребијањима од стране „Срба“. Међутим, на унакрсном испитивању Радован Караџић је успео доказати, да сведоци лажу и да су они били чланови војних групација. Караџић је успео да на мајсторски начин раскринка те сведоке који су били приморани да корак по корак признају да су за чињенице којима су они оперисали на саслушању, у ствари, „чули од суседа“, или сазнали „из гласина које су колале у то време“. На пример, сведок Зулић је тврдио да је постао инвалид због тога што су га Срби испребијали. Међутим, Караџић је предочио документ из архива Југословенске народне армије, којим се потврђује инвалидитет сведока, због чега је својевремено био проглашен неспособним за служење војног рока – неколико година пре почетка рата у Босни. Истовремено, не треба потцењивати ове сведоке – хашке судије су давно већ показали да су спремни прихватити сваку лаж за истину, чак и онда када су сведоци раскринкани на унакрсном испитивању, каткада бучно и уз грохотни смех. Западни медији, међутим, подробно излажу само изјаве сведока и, по правилу, не описују оно што се разоткрива на унакрсним испитивањима. (Узгред речено, занимљива је чињеница – данас постоји неколико интернет-сајтова који су специјално посвећени овом или оном међународном судском процесу, на пример, процесу против бившег председника Либерije Ч.Тејлора у Специјалном суду за Сиера Лоене, процесу против лидера једне од конгоанских војних групација Т.Лубанге у Међународном кривичном суду итд.). Али на некакав чудан начин нема ни једног сајта који би био посвећен процесу против Радована Караџића!

Следећи сведок био је заштићени сведок са шифрованим бројем КРЖ-064. Овај сведок требало је да буде први који би сведочио о главној тачки оптужнице против Р.Караџића – геноциду. Међутим, сведочење тог сведока нанело је више штете оптужби, него користи. Сведок је покушао да се представи као жртва „геноцида муслимана“ у

Сребреници, који је успео да побегне управо за време извршења стрељања. Међутим, за време унакрсног испитивања овај сведок није издржао пробу па се одмах строглавио. Он је пао у хистерију, све више и више се упетљавао, а хистерија је постајала све жешћа. Р.Караџић је успео да докаже, да сведок није био мирни становник, већ припадник муслиманске војне групације која је убијала Србе, поред осталог и децу. Најзад, тај сведок је пожелео Р.Караџићу да сва његова „деца буду убијена“. Тужилаштво, које има право на ново саслушање сведока у случају да оптужени успе да поколеба поверење у сведока за време унакрсног испитивања, увиђавно је одустало од тог права. Да би исказали макар и привид свог неутралитета, судије су покушавале да уразуме сведока и приморају га да се понаша пристојно, али су и сами „добили своје“. Било је очигледно да тај „сведок“ треба једноставно да што брже напусти салу суда, пре него што се укаже потреба да га вежу.

После тог фијаска тужилаштво је одлучило да унеколико промени тактику, па је представило низ „солидних“ сведока – двојицу западних дипломата Х.Окуна (САД) и Д.Харланда (ОУН). Да би осудио Караџића трибунал треба да докаже да је он умишљено вршио злочине. И управо тај задатак требало је да реше ти „респектабилни“ сведоци. Међутим, њихово сведочење такође тешко да може служити као озбиљна основа за доказ кривице Р. Караџића. Они су све време говорили „ја мислим да је он“, „ја верујем да је он“. Али можемо бити сигурни да ће суд бити задовољан и тиме: све претходне пресуде темељиле су се на „размишљањима“ западних дипломата, ако су то биле пресуде против Срба.

Па ипак се трибунал мора забринути за даљи ток процеса. Јер тужилаштво је стално тврдило да има довољно најубедљивијих доказа. И где су они? Зашто медији не трубе о њима? Одговор је очигледан. Никаквих убедљивих доказа једноставно нема. Када је то постало јасно, Хашки трибунал је морао извршити и наредни злочин. Фијаско оптужбе и успех одбране у процесу Радовану Караџићу директно су повезани са атентатом на једног од главних оптуженика МТБЈ, генерала Радислава Крстића, који је осуђен на 35 година затвора и који је затворску казну издржавао у једном од затвора Британије. На генерала Крстића је 8. маја је у затвору извршен напад. Њега су нашли у локви крви са пререзаним грлом. Р. Крстић је пребачен у болницу, где се налази у тешком стању. Посебну пажњу привлаче личности тројице „идентификованих“ нападача. Као прво, то су двојица неименованих „муслимана“ и неки Индрит Красники, двадесетдвогодишњак, који је још 2006. године био осуђен за убиство британске девојчице. Те су карактеристике веома занимљиве. Као прво, дата информација оповргава мит о „освети“ муслимана, како се то сада приказује у западним медијима. Нападаци апсолутно нису муслимани, за злочине према којима је оптужен генерал Крстић. (При томе приметимо да пресуда генералу Крстићу захтева посебно разматрање као још једна лажна пресуда Хашког трибунала). Таква манипулација термином „муслиман“ (као вериоисповест, с једне стране и етничка група – са друге) веома је индикативна. Друго, отворено криминална личност Красники такође указује на непостојање

Смртна порука Радовану Караџићу

Пише: Александар Мезјајев
недеља, 16 мај 2010 11:16

реалног

мотива, а то значи да је он, највероватније, обични извршилац, а нипошто не организатор тог злочина. Највероватније да напад на једног од главних оптуженика МТБЈ генерала Радислава Крстића, кога су пронашли са пререзаним грлом, представља смртну поруку другом човеку – Радовану Караџићу. Караџићу су показали шта га чека ако његова одбрана буде онолико успешна као и сада. (Узгред речено, раније је то демонстрирано на примеру судбине другог затвореника – Мирослава Дeroњића, који је тихо умро, одслужујући казну у затвору у Шведској). Осим тога, то је покушај уклањања сведока одбране, јер генерал Крстић је безусловно био један од главних потенцијалних сведока одбране Р. Караџића.

Дакле, постоје све основе да се сматра, да покушај убиства Крстића – није „освета муслимана“ (сами муслимани одлично знају да је Караџић невин!) нити да је реч о обичној затворској тучи: премного тога указује на то, да се ради о нарученом злочину, чији наручилац је Међународни трибунал за бившу Југославију.

<http://rs.fondsk.ru/article.php?id=3024>